

Казахъ — той страдаше за цѣлъ народъ. И когато нему неблагоприятниците не обещаваха награди, тѣ го чернѣха {и клеветѣха; тѣмъ Раковски, предъ угрозата отъ гладна смъртъ, отговаряше:

„Мене е доста що дѣнь и нощъ да работя и си гноѣж гърди съ най-голѣма оскъдность“. ¹⁰

Минавайки по непроходимия и неравенъ пѣтъ, що силниятъ духъ прѣвъ открива, за да трѣгнатъ въ него маситѣ, той се убеди, че за народа е нужда преди всичко свобода, която последниятъ самъ трѣбва да добие чрезъ всеобщата кървава борба. И ние го виждаме ту въ ромѣнскитѣ брожения противъ Турция, ту на Балкана съ хайдушката чета, ту да се бие съ оръжие на бѣлградскитѣ барикади, ту, най-сетне, да въоръжава възстанически чети за България. Станалъ Херолдъ на българската свобода, той считаше смъртъта като даръ за нея, казвайки:

„Коя по-сладка смъртъ може бити,
Развѣ за свобод' общенароднѣ
В' пѣприщ' юнашко славно умрѣти?
Коя наслада по-благородна? ¹¹

А Каравеловъ изрази неговата бойна физиономия въ стиховетѣ: